

1890-05-18

AFSENDER

Emil Hannover

MODTAGER

Johan Rohde

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Afsendersted:

Napoli

Omtalte personer:

Agnes Slott-Møller

Harald Slott-Møller

Arkivplacering:

Den Hirschsprungeske Samling

DOKUMENTINDHOLD

Hannover undskylder, at han skriver så sjældent til Rohde - men til gengæld taler han og Alice Hannover ofte om ham på deres rejse. Hannover takker for Rohdes artikel om Charlottenborgudstillingen, som han sendte med sit seneste brev, og for en akvarel. Hannover forsikrer Rohde om, at hans artikel om udstillingen er velskrevet og relevant, og takker ham for arbejdet med den. Fra Italien er der ikke meget nyt siden sidst. Emil Hannover tager en sidste rundrejse inden han mødes med Alice Hannover i Venedig, hvorfra de følges til Schweiz. De har brugt deres penge op og lever nu på kredit. Hannover er også efterhånden ved at være mæt af indtryk efter tre strabadserende måneder. Han er for træt til at fortælle mere om sine oplevelser, men glæder sig til at vise Rohde fotografier fra rejsen, og han håber derigennem at kunne overtale Rohde til at rejse til Italien.

TRANSSKRIFTION

Kjære gode Ven,

Vær nu ikke vred, fordi jeg skriver
saa lidet til Dem. Jeg Vi taler ofte om Dem
og tænker endnu oftere paa Dem. Tak for
Deres Breve til min Kone og mig, tusind
Tak for den lille fine Akvarel og tak for
Særtrykket af Deres Afhandling, der
sikkert er god og rigtig fra første til sidste
Linie. Den er desuden aldeles ikke – som
De beskedent antager – daarlig tænkt eller
skrevet. Har den en Fejl, er det den at være
for kort. Jeg haaber Slott-Møllers maa
paaskjønne, hvad De har gjort.
Hvad os hernede angaaer, har jeg lidet
nyt at meddele Dem. Siden vi for en
halv Snes Dage siden forlod Rom, er min
Kone ikke bleven undersøgt. Hendes Be-
findende er dog ikke mere end taalelig
godt. Vi gaaer nu om nogle Dage tilbage
til Rom, hvor min Kone bliver, medens

[2]

jeg tilendebringer mine italienske
Studier paa en Rejse til Parma, Milano,
Mantua og Venedig, hvor vi atter mødes.

Det er vor Plan derfra at gaa til et Sted med høj Luft, enten i Schweiz eller i Tyrol. De maa ikke tro om os, at vi er saa smaalige at tænke paa Udgifterne i en for os saa alvorlig Situation som den, min Kones Sygdom har skabt. Vi har ganske vist brugt vore Penge op, men bruger rolig videre paa en Kredit, som jeg ikke tvivler om at kunne dække. Jeg nægter ikke, jeg nu med nogen Utaalmodighed længes efter at blive færdig hernede. Man kan jo blive mæt til sidst, og det er det rent utrolige, hvad jeg har maattet fordøje. Jeg kan ikke skjule mere for mig selv, at det er paa Heldningen med

[3]

mine Kræfter, hvilket ikke egentlig for-
bavser mig, naar jeg tænker paa, at jeg i 3 Maaneder fra Morgen til Aften har været daglig paa Farten og brugt mine Øjne Og og Nerver, samtidig med at jeg har plejet min Kone.

Nu har jeg imidlertid taget mig 4 – 5 Dages Ferie her i Neapel for at ruste mig til Rejsens sidste Del.

Tak for Deres venlige Tanke at ville holde Skoleudstillingens Arbejder samlede i længere Tid for det Tilfælde jeg snart kom hjem. Naturligvis vilde jeg umaa-
delig gjerne se de omtalte Arbejder, men jeg kan absolut intet sige Dem om Tiden for vor Hjemkomst, selv om Sandsynligheden taler for, at det bliver i Begyndelsen af Juli Maaned.

Ja, nu burde jeg jo smukt fortælle

[4]

Dem om vore vidunderlige Oplevelser, men jeg tænker, De kan forstaa, jeg er for træt dertil. Jeg glæder mig meget

til at vise Dem en ret betydelig
Samling Fotografier, jeg medbringer. Jeg
haaber, den skal forføre Dem til
at gjøre en stor Gæld for at faa
Italien at se.

Lev vel, kjære Ven, og vær
hjærteligst hilset fra os begge.

Deres hengivne

Emil Hannover

/ Fra min Kone
hører De sikkert
med det første

Grand Hotel

Napoli. d. 18.V.90.

Kjære gode Ven,

Vær nu ikke vred, fordi jeg skriver
saa lidt til Dem. Vi taler ofte om Dem
og tænker endnu oftere paa Dem. Tak for
Deres Brev til min Kone og mig, kært
Tak for den lille fine Akvarel og Tak for
Sædtrykket af Deres Afhandling. den
sikkert er god og rigtig fra første til sidste
Linie. Den er virkelig altid ikke - som
De beskrevet antager - daarlige tænkt eller
skrevet. Har den en fejl, er det den at være
for kort. Jeg haaber Slott-Möllers naar
paaskjønne, hvad De har gjort.
Hvad os hennede angaar, har jeg lidt
nyst at meddele Dem. Siden vi for en
halv Snes Dage siden forlot Rom, er min
Kone ikke bleven undersøgt. Hendes Be-
findende er dog ikke mere end ganske
godt. Vi gaar nu om nogle Dage tilbage
til Rom, hvor min Kone bliver, medens

ig Tilenselbringu mine italienske
Studier paa en Rejse til Parma, Milano,
mantua og Venedig, hvor vi atter mødes.
Det er vor Plan desu at gaa til et Sted
med høj Luft, enten i Schweiz eller i
Tyrol. De maa ikke tro om os, at vi
er saa smaalige at tænke paa ledgisterne
i en for os saa alvorlig Situation som
den, min Kone Sygdom har skabt. Vi
har ganske vist brugt vor Penge op, men
bruger rolig videre paa en Kredit, som
ig ikke tvivler om at kunne dække.

ig næsten ikke, ig nu med
noget Utaalmodighed langer efter at
blive færdig hermed. Man kan jo
blive med til sidst, og det er det rent
naturlige, hvad ig har maattet fortælle.
ig kan ikke skjule mere for mig
selv, at det er paa Hælsingen med

mine Kræfter, hvilket ikke egentlig for-
bærer mig, naar jeg tænker paa, at jeg
i 3 maanedes fra Morgen til Aften har
vaaret daglig paa Barten og brugt mine
Finger ~~hænder~~ og Nerver, samtidig med at jeg
har plejet min Skone.

Nu har jeg imidlertid taget mig 4-5
Dages Ferie her i Naapel for at riste
mig til Rejens sidste Del.

Tak for Deres venlige Tanker at ville
holde Skoleinstillingens Arbejde samlet
i langere Tid for det Tilfælde jeg snart
kommer hjem. Naturligvis vilde jeg inma-
ndelig gjerne se de omtalte Arbejder,
men jeg kan absolut intet sige Dem
om Tiden for vor Vjendekunst, selv
om Sandsynligheden taler for, at det
bliver i Begyndelsen af juli maaned.

Ja, nu hilses jeg jo smukt fortælle

31.

Dem om vore vidunderlige Oplevelser,
men is tænke, De kan forestaa, is
er for træt dertil. is glæde mig meget
til at vise Dem en ret betydelig
samling Fotografier, is medbringe. is
haaber, De skal forføre Dem til
at gjøre en stor Gjæst for at se
Italien at se.

Lev vel, kjære Ven, og var
hjerteligt hilsed fra os begge.

Deres hengivne

Emil Hamner

Grand Hotel
Napoli. d. 18. V. 90.

Shafin Kone
høi de sikker
med det første